2ήμερο εκδηλώσεων/συζητήσεων: Η πόλη πέρα από τις εκλογές

1η μέρα:

Παρασκευή 06/10 στις 19:30 στην Πλατεία στην Ροτόντα
“Δημόσιος χώρος ελεύθερος και κοινωνικός ή εξευγενισμένος και εμπορευματοποιημένος;
Η εδαφικοποίηση των αντιστάσεων και η αξία των ελεύθερων κοινωνικών χωρών και των καταλήψεων”
Συζητάμε με:
– Φάμπρικα Υφανέτ
– Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

2η μέρα:

Παρασκευή 13/10 στις 19:30 στην Πλατεία στην Ροτόντα
“Ζούμε χειρότερα και κοστίζει περισσότερο: το ζήτημα του Νερού, της Στέγασης και της Τροφής”
– Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
– Σωματείο Εργαζομένων ΕΥΑΘ
– Κάτοικος της εκκενωμένης Κατάληψης Στέγης Λεωφόρου Νίκης 67
– Κριτική στο σύγχρονο παραγωγικό μοντέλο-ποιότητα τροφής (Εισηγήσεις ερευνητριών)
Σε περίπτωση βροχής οι εκδηλώσεις θα μεταφερθούν στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Respiro di Libertà, Ολυμπιάδος με Ιουλιανού.

Ο ΞΕΝΙΣΤΗΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Περί ηγεμονίας πρόκειται, λέγανε και γράφανε πολλοί, αναφερόμενοι στην εκλογική νίκη του Μητσοτάκη και μάλιστα, αρκετοί «επεκτείνουν» αυτή την ηγεμονία του Μητσοτάκη και στα αποτελέσματα των εσωκομματικών εκλογών του Σύριζα με την επικράτηση του Κασσελάκη. Έχουν απολύτως δίκιο. Να προσθέσουμε ότι αυτή η ηγεμονία είναι ακραία επιθετική και ήρθε για να μείνει. Η εικόνα των 3θάρηδων στα εκλογικά κέντρα του Σύριζα να γράφονται μέλη και να κουβαλάνε και τους παππούδες τους, προκειμένου να ψηφίσουν Κασσελάκη μπροστά στα έκπληκτα μάτια των μπρεζνιεφικών στελεχών του σύριζα, είναι ενδεικτική. Η αριστερά παραδόθηκε άνευ όρων στον ξενιστή της, που σαν το σαράκι έφαγε τον «δημοκρατικό συγκεντρωτισμό» και τα άλλα κόλπα της αριστερής παγωμένης ιεραρχίας.

Ακόμη και μια κλειστή, ιδεολογική ομάδα, από όπου κι αν προέρχονταν, να έκανε εκλογές ανοικτές, τα ίδια θα συνέβαιναν. Η εισβολή του κόσμου στο εσωτερικό της ομάδας θα ξερίζωνε την παραδοσιακή ψυχή της ίδιας της ομάδας. Ας μην τολμήσει να κάνει κανένας αυτό το πείραμα αν δεν θέλει να χάσει θεσμισμένους ρόλους και όποια προνόμια. Είπαμε, αυτή η ηγεμονία είναι επιθετική. Εμείς θα σου πούμε ποιος είναι αριστερός, ποιος είναι αναρχικός ποιος είναι δεξιός και όχι όποιος τον παριστάνει. Σωστό, όμως, δεν είναι αυτό; Άλλη κουβέντα αυτή, ας επανέλθουμε στην ηγεμονία.

Σε πολιτικό επίπεδο, σωστές είναι οι αναλύσεις περί ηγεμονίας αλλά είναι η μισή αλήθεια. Τα πράγματα είναι πιο σοβαρά και ο Μακιαβέλι μαζί με τον Γκράμσι δεν θα επαρκούσαν να μας καλύψουν απολύτως, διότι δεν πρόκειται για ηγεμονία ηγεμόνος, ούτε για ιδεολογική ηγεμονία, αλλά για κάτι βαθύτερο,

σταθερότερο και μακροπρόθεσμο, για να μην πούμε για κάτι τελειωτικό, τουλάχιστον όσον αφορά κάθε προγενέστερο και της στιγμής ακόμη που ήδη περνάει και φεύγει τώρα.

Στην καθολική ρευστότητα που ζούμε, στα δυσδιάκριτα όρια του εφικτού, του ανέφικτου, του καλού και του κακού της αριστεράς και της δεξιάς, διεξάγεται η μάχη, όχι απλά για την πολιτική ηγεμονία, αλλά για την επικράτηση μιας οριστικής «κοινωνικής» ηγεμονίας, προκειμένου να αναδημιουργηθεί ο κοινωνικός δεσμός με νέους όρους.

Σε αυτή τη μάχη, ο Ρεαλισμός κερδίζει κατά κράτος έδαφος απέναντι στον νεορομαντισμό που τόση παπάρα διοχέτευσε, από την μεταπολίτευση τουλάχιστον, μέχρι να γκρεμιστεί στα μάτια και του τελευταίου φορέα του στις εκλογές του 2023, ενώ είχε αποσυρθεί από την βάση της κοινωνίας δεκαετίες τώρα.

Ο νεορομαντισμός, σαν μια δομή διασκορπισμένων ψεμάτων και νεκρών αφηγημάτων, απευθυνόμενος σε ακρωτηριασμένα συναισθήματα, δημιουργούσε έναν κόσμο θεαματικών ρόλων και κατόρθωνε να επιβιώνει για λόγους ανωτέρας βίας και όχι γι’ αυτό που ήταν. Το μη είναι, γινόταν είναι και αναπαραγόταν ετσιθελικά, μιας και πήγαζε από συνολικά και ολοκληρωτικά μπαγκράουντ.

Ο νεορομαντισμός δεν ήταν ρομαντισμός, αλλά η διαφθορά του και η επιχειρηματολογία του ρηχή και άσχημη, ενώ παρίστανε τον βαθυστόχαστο και τον όμορφο. Παίρνοντας δύναμη από τον πραγματικό ρομαντισμό, φαινόταν Ταύρος στη δύναμη. Όμω,ς και ο ίδιος ο Ταύρος, όσο δυνατός και αν είναι, όταν πέσει σε τοίχο, σταματάει κάθε φιλοδοξία του. Έπρεπε να πέσουν στον τοίχο του Ρεαλισμού για να αντιληφθούν τι αυταπάτες και παραμυθάκια ήταν οι βρυχηθμοί τους.

Ρεαλισμός είναι η ηγεμονία, γιατί αυτός από τη φύση του απαντάει στα ζητήματα που προκύπτουν στον αισθητό δημόσιο χώρο της πολιτικής και της κοινωνίας.

Ποιος ρεαλισμός, όμως; Του Μητσοτάκη ή του Κασσελάκη; Ήδη, ο

πρώτος, ο κυνικός και απονενοημένος ρεαλισμός του Μητσοτάκη διαγράφει μια τροχιά καταστροφής για όλη την κοινωνία και ό,τι περιβάλλει την κοινωνία. Ο δεύτερος, ο διαχειριστικός του Κασσελάκη, την ίδια τύχη θα έχει. Και παρά την καταστροφική πορεία του, παραμένει ηγεμονικός.

Ρεαλισμός και αποκατάσταση του αισθητού σε συνθήκες ριζικού αθεϊσμού είναι η προοπτική που έχει επιλέξει ο σύγχρονος άνθρωπος. Αλλά, ρεαλισμός με νόημα, περιεχομενικός, με κέντρο τον άνθρωπο ως κοινωνικοϊστορικό όν, σε σχέση ισορροπίας με το φυσικό περιβάλλον. Αυτός είναι ο λόγος που οι εξεγέρσεις που έκαναν ήδη την εμφάνισή τους είναι ρεαλιστικές και όχι αφηγηματικές και ιδεολογικές. Κάπως έτσι θα είναι και οι επερχόμενες στην Ελλάδα.

Luther Blisset

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ (ο χορός των κολασμένων) στον ε.κ.χ. «αλτάι» από τις Τσιριτσάντζουλες

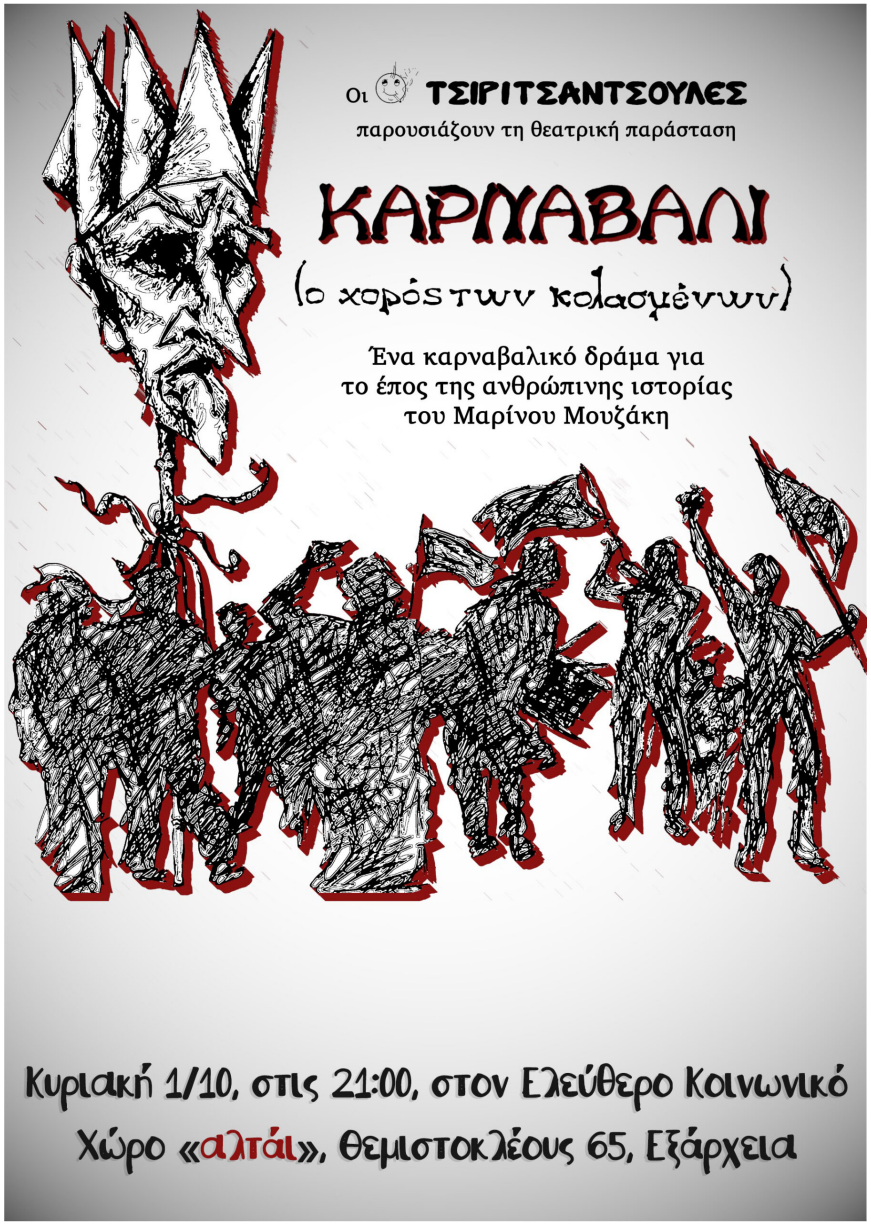
Την Κυριακή 1/10, στις 21:00, στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι»(Θεμιστοκλέους 65, Εξάρχεια) Οι **Τσιριτσάντσουλες** παρουσιάζουν τη θεατρική παράσταση :

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

(*ο χορός των κολασμένων*)

Ένα καρναβαλικό δράμα για το έπος της ανθρώπινης ιστορίας

του Μαρίνου Μουζάκη

Υπόθεση

Η καρναβαλική πομπή των κολασμένων αυτής της γης, θα ξετυλίξει το ιστορικό νήμα απ' το κουβάρι που λέγεται ανθρωπότητα. Θα μιλήσει για τον άνθρωπο, το πιο αδύναμο, κομπλεξικό, ανισόρροπο και βλαβερό ζώο του πλανήτη, από την εμφάνισή του, μέχρι την αξιοθρήνητη κατάντια που παρουσιάζει τη σήμερον ημέρα.

Σκηνοθετικό σημείωμα

Για το έργο

Το *Καρναβάλι (ο χορός των κολασμένων)* είναι ένα πρωτότυπο έργο, γραμμένο μεταξύ 2012 και 2022. θέμα του είναι η ιστορία του ανθρώπου, ιδωμένη όμως από τη σκοπιά των «κολασμένων αυτής της γης, δηλαδή όλων εμάς». Η ιστορία, ως γνωστόν, διαχρονικά γράφεται από τους νικητές· η μελέτη της συνεπώς θα πρέπει πάντα να γίνεται με αυτό το δεδομένο κατά νου. Πώς θα μπορούσε όμως να γίνει η ανάγνωση της ιστορίας από ανθρώπους σαν εμάς, ταγμένους εκ πεποιθήσεως με τη μεριά των ιστορικά «χαμένων», των απόκληρων δηλαδή και των κατατρεγμένων της ανθρώπινης φυλής; Μόνο με την προσπάθεια να διαβάσουμε την ιστορία πίσω από τις λέξεις.

Να ψάξουμε να βρούμε πιθανές λογικές εξηγήσεις πίσω από εξόφθαλμες αντιφάσεις, να συνομιλήσουμε με τους ήρωες και τις ηρωίδες για τις αδυναμίες και τους φόβους τους, έξω από το εξωραϊσμένο ή δαιμονοποιημένο πλαίσιο που τους φιλοτέχνησε κάποιος κόλακας ή ορκισμένος εχθρός τους, να εντοπίσουμε την εξέλιξη των ιδεών ώστε να κατανοήσουμε τα σπουδαία ανθρώπινα επιτεύγματα, αλλά και τις απάνθρωπες θηριωδίες, βαριά κληρονομιά για τις γενιές μας. Δηλαδή να προσπαθήσουμε να ανατρέψουμε το υπάρχον αφήγημα, όχι όμως για την ανατροπή ως αυτοσκοπό, αλλά γιατί απλώς είμαστε εραστές της αλήθειας και σε κάθε περίπτωση θα πεθάνουμε αναζητώντας την. Και ποια φόρμα καταλληλότερη για ανατροπή υπάρχει από το Καρναβάλι; Εκεί, που οι συμβάσεις εξαφανίζονται και που ελεύθερα μπορείς να συντρίψεις τα ταμπού και το κοινά αποδεκτό. Εκεί που η φαντασία βρίσκει ευνοϊκό έδαφος για ν’ αναπτυχθεί και να φέρει τα πάνω κάτω. Εκεί που ο βασιλιάς γίνεται σκλάβος, ο άντρας γυναίκα και η γυναίκα άντρας, ο άνθρωπος ζώο, ο φτωχός πλούσιος κι ο ευσεβής Βελζεβούλ. Έτσι γεννήθηκε η ιδέα του *χορού των κολασμένων*, μιας καρναβαλικής λαϊκής πομπής από τους διαχρονικά «χαμένους» στο πέρασμα των αιώνων, που ζητά δικαιοσύνη και αφηγείται την ιστορία από τη δική της οπτική γωνία.

Για την παράσταση

Το *Καρναβάλι* μας αποτέλεσε μια αφορμή για ένα κοπιαστικό, αλλά απολαυστικό ταξίδι στην ανθρώπινη ιστορία. Ήταν αφορμή να ψάξουμε, να διαβάσουμε και με άλλοθι το καρναβαλικό πνεύμα, να παίξουμε σα μικρά παιδιά, με πρόσωπα και γεγονότα που μας στοιχειώνουν, από το σχολείο ακόμα. Χρησιμοποιήσαμε και πάλι τις τεχνικές του λαϊκού θεάτρου, τον χορό και το τραγούδι, τη μάσκα και τα ξόανα, τους αυθεντικούς δηλαδή καρναβαλικούς κώδικες, που με την ελευθεριότητά τους σε τσιγκλάνε να αφήσεις τη φαντασία σου να οργιάσει. Κι εμείς άλλο που δε θέλαμε! Στις πρόβες αυτοσχεδιάσαμε, ερευνήσαμε, παίξαμε μουσικές, δοκιμάσαμε κοστούμια και περούκες και γελάσαμε με την καρδιά μας. Γέλιο βέβαια πικρό, έχοντας συνείδηση των δεινών που έχει προκαλέσει ιστορικά η ανθρώπινη ανοησία. Όμως το γέλιο σε κάθε περίπτωση είναι θεραπευτικό και -υπό προϋποθέσεις- μπορεί να γίνει εξεγερτικό. Η κωμωδία άλλωστε είναι σκληρό πράγμα… σαν το Καρναβάλι.

Το έργο αυτό θέλω να το αφιερώσω στον δάσκαλό μου Carlo Formigoni, σαν έναν μικρό φόρο τιμής για όσα έμαθε σε μένα κι όλες τις Τσιριτσάντσουλες, τόσο γενναιόδωρα.

Μαρίνος Μουζάκης

Απρίλης 2023

Συντελεστές

Παίζουν: **Ντίνα Μαυρίδου, Γιώργος Σιδέρης, Ερμιόνη Δόβα, Ντίνα Καφτεράνη, Μαρίνος Μουζάκης**

Κείμενο-σκηνοθεσία-μουσική-κινησιολογική επιμέλεια: **Μαρίνος Μουζάκης**

Σκηνικά-κοστούμια-μάσκες-σχέδιο αφίσας κι εξωφύλλου: **Μαρία Μαρκοπούλου**

Διεύθυνση παραγωγής-φροντιστήριο: **Ντίνα Μαυρίδου**

Κατασκευή σκηνικού: **Κώστας Βαλατσός**

Κατασκευή κοστουμιών: **Αγγελική Βασιλοπούλου**

Παραγωγή: **Τσιριτσάντσουλες 2023**

Ευχαριστούμε το αντιεξουσιαστικό, αναρχικό στέκι Αντίπνοια για τη φιλοξενία των προβών μας κι όλες τις Τσιριτσάντσουλες που βοήθησαν στην παραγωγή αυτής της παράστασης.

Η παράσταση είναι αφιερωμένη στον δάσκαλό μας Carlo Formigoni.

tsiritsantsoules.gr

mail: tsiritsantsoules@gmail.com

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΤΕΛΙΚΕΣ ΜΠΟΥΡΔΕΣ

Η λέξη που επικρατεί μετά τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες είναι η **ένταση** των φαινομένων. Αυτή η ένταση που υπερνικάει οποιαδήποτε απόκριση τεχνική, τεχνολογική ή/και επιχειρησιακή. Σε αυτό που πρέπει να εστιάζουμε όμως για την ουσία των συμπερασμάτων δεν είναι η ένταση αλλά η **συχνότητα** εμφάνισης των φαινομένων. Η κλιματική κρίση λοιπόν, ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής λεηλασίας του φυσικού περιβάλλοντος, οδηγεί στην εμφάνιση οικο-συστημικών κρίσεων, μικρότερης ή μεγαλύτερης έντασης, με μεγαλύτερη συχνότητα.
Οι επιτελικοί κομάντος έχουν καταρρεύσει και στις δύο περιπτώσεις, και στα μικρά και στα μεγάλα. Δεν έχουμε αυταπάτες σε αυτό, ούτε ένα νερό δεν μπορούν να δώσουν. Ωστόσο αξίζει να μείνουμε στην δήλωση Βορίδη που συμπυκνώνει τη θανατοπολιτική του κράτους: *«τα φαινόμενα θα εμφανίζονται εμείς το μόνο που θα κάνουμε είναι ένας αποζημιωτικός*

μηχανισμός». Αυτό διαπραγματεύεται η εξουσία την αξία της καταστροφής μας και όχι την αξία της ζωής. Γιατί όλα έχουν μία τιμή.
Ως κοινωνία λοιπόν να βάλουμε ανάχωμα σε αυτή τη κανονικοποίηση της υποτίμησης της ζωής. Γιατί αν κάτι άντεξε στην ένταση και τη συχνότητα των φαινομένων ήταν η αλληλοβοήθεια και η κοινωνική αλληλεγγύη. Αυτή άνοιξε δρόμους ζωής εκεί που το κράτος διαχειριζόταν το θάνατο.
Τέλος για την επόμενη μέρα. Για την αποκατάσταση των χρήσεων γης το λόγο έχει η κοινωνία. Ούτε η αγορά ούτε το κράτος που τρίβουν τα χέρια τους στις καμένες και τις πλημμυρισμένες εκτάσεις. Ήρθε η ώρα να μιλήσουμε για τη ζωή που θέλουμε να ζούμε, για τον καθαρό αέρα που θέλουμε να αναπνέουμε, για τα δάση που θέλουμε να περπατάμε, για τις πλατείες που θέλουμε να παίζουμε, για τα ποτάμια και τις θάλασσες, για το φαγητό που θέλουμε γευόμαστε.
Μόνο ο λαός σώζει το λαό

Η πογκρομική ιδιαιτερότητα στο Χλώρακα και στη Λευκωσία

Πογκρόμ και kristallnacht στην Ελλάδα ενάντια σε όλες τις μειονότητες και ενάντια σε αντιπάλους του καθεστώτος έχουν γίνει πολλά απο την ίδρυση του κράτους αλλά θα περιοριστούμε στα τελευταία.

Συνηθίζεται και όχι άδικα να παραπέμπουμε τα πογκρόμ (επιθέσεις στα κέντρα κράτησης μεταναστών ή νύχτες κρυστάλλων στο κέντρο της αγοράς των πόλεων) στις πρακτικές των ταγμάτων εφόδου της ναζιστικής Γερμανίας λόγω της ομοιότητας στο πεδίο δράσης. Στον Έβρο πρόσφατα στον Αγ. Παντελεήμονα πριν μερικά χρόνια στην Κομοτηνή ενάντια στην Τουρκική μειονότητα παλιότερα και για να μην πάμε ακόμη πιο παλιά σε πιο ολοκαυτωματικά αντισημιτικά πογκρόμ σταματάμε εδώ.

Στο Χλώρακα και η kristallnacht στη Λευκωσία είναι και αυτά πανομοιότυπα στιγμιότυπα με εκείνα της ναζιστικής περιόδου αλλά η ιδιαιτερότητά τους συνίσταται στην ιστορική βαρύτητα που κουβαλάνε και δεν είναι άλλη από την εφαρμοσμένη ιστορία της εγκληματικής φύσης του ελληνικού εθνικιστικού φασισμού που για δεκαετίες ήταν μια επιβαλλόμενη καθεστωτική κατάσταση στην Κύπρο. Με άλλα λόγια ότι ιστορική βαρύτητα είχαν οι επιθέσεις των νεοναζί Γερανών στο Ρόστοκ σε σχέση με τους πολιτικούς τους προγόνους την ίδια βαρύτητα είχαν και οι επιθέσεις των φασιστών στη Λεμεσό σε σχέση με τους αντίστοιχους προγόνους τους της ΕΟΚΑ.Β

Με όχι και τόσο καινούργια συνθήματα για την Κύπρο, ελληνοκύπριοι φασίστες επιτέθηκαν την περασμένη Δευτέρα σε καταυλισμό προσφύγων στο Χλώρακα και την Παρασκευή έκαναν την νύχτα των Κρυστάλλων στη Λεμεσό σπάζοντας μαγαζιά μεταναστών και τραμπουκίζοντας ανήμπορους ανθρώπους γυναίκες και παιδιά. Ότι ακριβώς έκαναν οι πολιτικοί τους πρόγονοι εοκαβήτες απο την **Περιστερονωπηγή*** τον Αύγουστο του 74 στο **Μαράθι** στο **Σανταλάρη** και στην **Αλόα** όπου αποκεφάλισαν 12χρονους όπου σκότωσαν μωρά όπου βίασαν γυναίκες όπου έθαψαν σε λάκκο 120 γυναικόπαιδα και γερόντους.

Τα συνθήματα που χρησιμοποίησαν οι τραμπούκοι στο Χλώρακα και στη Λεμεσό **" Έξω οι ξένοι από την Κύπρο, η Κύπρος είναι ελληνική"** είναι τα χαρακτηριστικά συγκρότησης του κυπριακού κράτους που η ελληνοκυπριακή καθεστωτική ηγεμονία ήθελε να επιβάλλει με την βία και το αίμα για όλο το νησί.

Η ελληνοκυπριακή εθνικιστική ιδεολογία συγκροτήθηκε, από χίτες επιζήσαντες των δεκεμβριανών(Γρίβας), συνεργάτες των ναζί στην κατοχή, από βαμμένους αντικομουνιστές από πράκτορες του ελληνικού κράτους από πολιτικούς τυχοδιώκτες, μαζί με τις ευλογίες και τη συμμετοχή των παπάδων της κυπριακής και ελληνικής ορθοδοξίας.

Αυτή η ιδεολογία πέρασε στα χέρια του νεοσύστατου κράτους με συνέπεια την επικράτηση μιας γενικευμένης εθνικιστικής

ανομίας. Έτσι η παρακρατική και κρατική τρομοκρατία, η διάδοση του εγκλήματος , οι σχέσεις αίματος και προδοσίας έγιναν τα επίσημα πολιτικά εργαλεία με αποτέλεσμα την υπονόμευση της κυπριακής κοινωνίας στο σύνολό της και την τελική καταστροφή της. Ενώ η προσφιλής τους δραστηριότητα, η προδοσία, κατόρθωσε να παραδώσει το μισό νησί στο Τούρκικο κράτος στον εχθρό που υποτίθεται ότι θα αφάνιζε. Ήθη εθνικιστών και νομοτελειακό αποτέλεσμα όλων των εθνικισμών.

Οι απίθανοι πολιτικοί τυχοδιώκτες και οι πράκτορες της χούντας που συνωστίζονταν στο προεδρικό μέγαρο απο την ίδρυσή του, με σημαία τον εθνικισμό και το μίσος προσλάμβαναν ισχύ από την αιματηρή αντιπολίτευση πιο ακραίων εθνικιστών και φασιστών που είχαν βάψει τα χέρια τους με αίμα αριστερών ,Τουρκοκυπρίων ανδρών γυναικών και παιδιών.

Οι μόνοι που δεν έβαψαν τα χέρια τους με αίμα στην ελληνοκυπριακή πλευρά είναι η Αριστερα και το παντοδύναμο ΑΚΕΛ και αυτό το λέμε όχι μόνο επειδή είναι αλήθεια αλλά και γιατί παρά τις δολοφονίες Ακελιστών από την εθνικιστική εοκα και την διάδοχη φασιστική εοκα β', δεν αντέδρασαν καθόλου επιλέγοντας μια παθητική στάση. Αν και δεν είμαστε σε θέση να κρίνουμε αυστηρά αυτή τη στάση σε ένα ολοκληρωτικά εθνικιστικό περιβάλλον το λέμε αυτό γιατί σήμερα δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία για παθητική στάση απέναντι στα καθάρματα αυτά.

Ουδέποτε και από κανέναν δεν τιμωρήθηκαν οι εγκληματίες εθνικιστές και φασίστες στην Κύπρο παρά τα εγκλήματα τις προδοσίες και τον όλεθρο που έσπειραν.

Οι επιθέσεις στο Χλώρακα και στη Λεμεσό αυτή την ιστορική βαρύτητα που συνοπτικά περιγράψαμε έχουν. Το αν αυτοί που κάνανε τις επιθέσεις γνωρίζουν αυτό το παρελθόν τους δεν μας πέφτει λόγος αλλά ο φασισμός και η θανατοπολιτική είναι σύμφυτες πολιτικές πρακτικές της κτηνωδίας τους, σε όλους τους χρόνους και όλους τους τόπους.

Όμως οι όροι έχουν αλλάξει. Απέναντί τους δεν θα έχουν πλέον

τους “μετριοπαθείς” καθεστωτικούς προστάτες τους, αλλά το αντιφασιστικό κίνημα όλου του Νησιού το οποίο έδειξε τα αγωνιστικά αντανακλαστικά του άμεσα, με τη μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση στη Λεμεσό. Ο κόσμος του αγώνα στην πάλη για την αντιμετώπιση του φασισμού ξέρει καλά ότι ανοίγει το δρόμο για την επανένωση του νησιού και αυτός ο αντιφασισμός ίσως είναι ο πιο χρήσιμος αντιφασισμός από όλους.

Η Κύπρος για μας δεν είναι μακριά είναι κοντά, και μάλιστα πολύ κοντά μας και οι καρδιές μας στο Χλώρακα και στη Λεμεσό και όπου υψώνονται τα τείχη ενάντια στο ρατσισμό και τη μισαλλοδοξία

L.Blissett

Φωτογραφίες από την Αντιφασιστική πορεία στην Λεμεσό

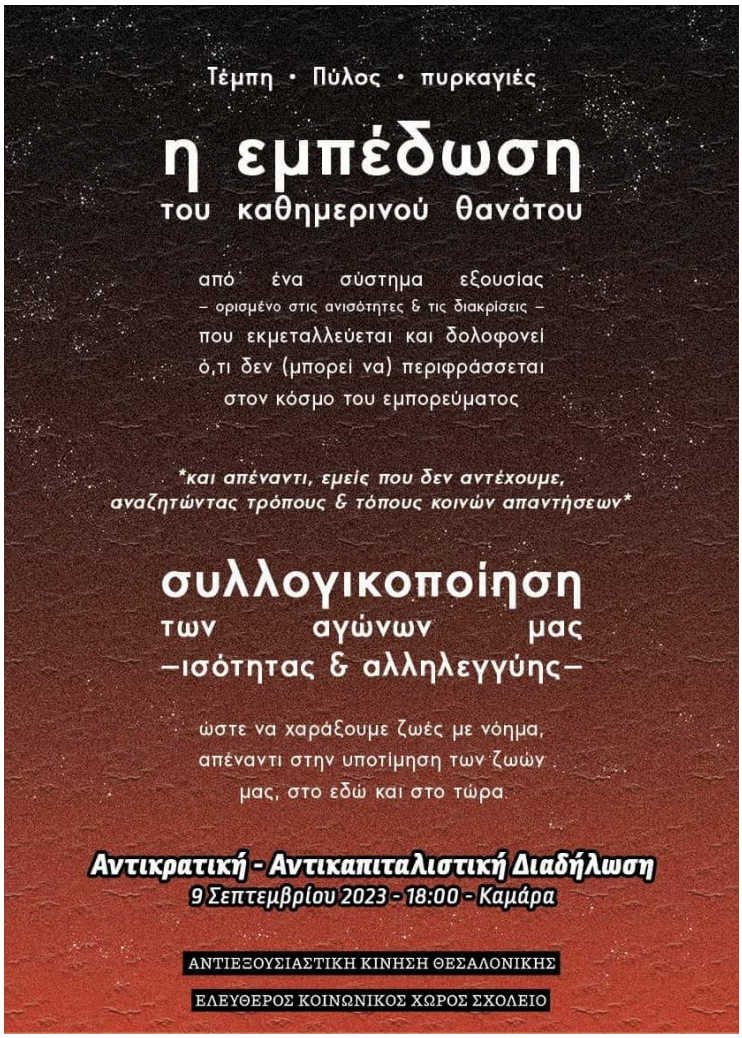

* Δέστε το μεγαλύτερο έγκλημα που έχει διαπραχθεί ποτέ στην Κύπρο απο τους φασίστες και βγάλτε τα συμπεράσματά σας.

https://www.youtube.com/watch?v=sfgG_0AIl8s

Αντικρατική-Αντικαπιταλιστική Πορεία στα εγκαίνια της Δ.Ε.Θ (Σάββατο 9/9)

Δεν αντέχουμε άλλο Θάνατο, διψάμε για Ζωή

Τα τελευταία χρόνια βιώνουμε όλο και πιο έντονα την κανονικοποίηση του θανάτου δίπλα μας και παντού. Την ατμοσφαιρικότητα της βίας που διαπερνάει κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής μας. Συνέπεια της ισχύς του Κυρίαρχου και του δυνατού, δηλαδή της Εξουσίας του Κράτους και του Κεφαλαίου, ενυπάρχουν πλέον σαν στοιχεία και στην ίδια την κοινωνία. Άλλωστε από αυτή την διαρκή συνθήκη έκτακτης ανάγκης -του θανάτου και της βίας- καθορίζεται και διαπερνάει η παραπάνω ισχύς της Κρατικής οντότητας και της καπιταλιστικής πραγματικότητας.

Και φτάνουμε στο σήμερα με το μεγαλύτερο ναυάγιο-δολοφονία στη Μεσόγειο θάλασσα των 650+ νεκρών ανθρώπων ανοιχτά της Πύλου με ευθύνη των Κρατών και της Ε.Ε., των δεκάδων νεκρών από την κρατική αδιαφορία και την καπιταλιστική ομαλότητα στα Τέμπη, ρατσιστικών δολοφονιών από σφαίρες μπάτσων, γυναικοκτονιών και των πυρκαγιών που κάθε καλοκαίρι καίνε ανεξέλεγκτες με ένα μόνο σύνθημα: Εκκενώστε. Αυτή είναι η επιτυχία του συστήματος, άλλωστε. Εκκένωση σε κάθε περίπτωση. Ζωών -ανθρώπινων και μη-, δέντρων, βαγονιών, δρόμων, καταλήψεων, ευθυνών. Ο θάνατος που έγινε συνήθεια έρχεται να υπενθυμίσει με τον πιο ωμό τρόπο πως ότι έχουμε είναι η μία τον άλλον και κανένα Κράτος ή εταιρεία δεν πρόκειται να είναι εκεί, παρά μόνο για να εκμεταλλευτεί, να αποπροσανατολίσει και να αποποιηθεί το οτιδήποτε.

Πως το Κράτος με όλα αυτά να συμβαίνουν απολαμβάνει την ισχύ του;

Φυσικά με άπλετο ρατσισμό, ανθρωποκυνηγητό και Βία. Μέσα σε όλη αυτή την περίοδο το Κράτος πόνταρε ακριβώς σε αυτά: στον Φόβο και στην καλλιέργεια του εθνικισμού και του ρατσισμού

στην κοινωνία. Αποτέλεσμα, μπροστά στην καθημερινή υποτίμηση της ζωής, και ειδικά σε κάθε ακραίο γεγονός οι μόνοι στόχοι να είναι ο κάθε σκουρόχρωμος άνθρωπος, που έτυχε απλά να υπάρχει. Από τον Έβρο μέχρι και τα πογκρόμ στην Κύπρο ένα φαίνεται σίγουρο: ο εκφασισμός της κοινωνίας βρίσκεται εδώ, αναπτύσσεται χρόνια τώρα μέρα με τη μέρα και σε κάθε συνθήκη είναι έτοιμος να εκραγεί. Αποκτήνωση, αλληλοσπάραγμα, κανιβαλισμός. Και η Εξουσία στο αλώβητο, αφού για όλα φταίνε οι ξένοι. Αυτοί/ες που βουλιάζει και βασανίζει στα σύνορα το Κράτος. Ενώ το κόστος διαβίωσης μεγαλώνει και οι πολυεθνικές πλουταίνουν στις πλάτες των από τα κάτω.
Υπάρχει όμως και η αντίπερα όχθη μπροστά σε όλα αυτά. Αυτή της κοινωνικής αντίστασης, της συλλογικοποίησης και της αλληλεγγύης. Κι αυτή η διαρκής κοινωνική κίνηση αποτελεί το όπλο απέναντι σε όλα όσα βιώνουμε, μπροστά στην Εξουσία και στο κτήνος της Ακροδεξιάς, κόντρα στην παραίτηση. Γιατί αν δεν δημιουργήσουμε τους όρους ζωής και όχι επιβίωσης, στο εδώ και στο τώρα, αν δεν αντισταθούμε προκειμένου να αποκτήσουμε μια ζωή που να αξίζει να βιωθεί, τότε θα βουλιάζουμε ακόμα παραπάνω στο σκοτάδι, στην αναλγησία, στην αδιαφορία και στον θάνατο.
– Κάλεσμα σε Αντικρατική-Αντικαπιταλιστική Πορεία στα εγκαίνια της Δ.Ε.Θ.:
Σάββατο 09/09 στις 18:00 – Καμάρα
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΑΣΙΚΕΣ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8/9 ΣΤΙΣ 7 Μ.Μ. ΣΤΟΝ ΠΕΖΟΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΕΙΟΥ (ΚΑΠΛΑΝΕΙΟ)

ΜΕΙΝΕΤΕ ΣΠΙΤΙ, ΕΚΚΕΝΩΣΤΕ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΞΑΝΑΜΕΙΝΕΤΕ ΣΠΙΤΙ
Δασικές πυρκαγιές: ο πιο εύκολος τρόπος μαζικής αλλαγής χρήσης γης, ειδικά στα μεσογειακά κλίματα, όπου οι συνθήκες ευνοούν

την εξάπλωσή τους. Ο άνθρωπος τις χρησιμοποίησε από αρχαιοτάτων χρόνων, κυρίως από την εποχή που άρχισε να γίνεται αγρότης και κτηνοτρόφος, οπότε είχε ανάγκη από μεγάλες καλλιεργήσιμες και κτηνοτροφικές εκτάσεις.
Από τη βιομηχανική επανάσταση και έπειτα οι ανάγκες αυξήθηκαν. Ακόμα πιο πολλή καταστροφή δασών. Όχι μόνο με τη βοήθεια φωτιάς, αλλά και με υλοτόμηση. Σε βαθμό που κάποιες χώρες της δυτικής Ευρώπης απώλεσαν τελείως τα δάση τους και πολλά από αυτά που υπάρχουν σήμερα είναι τεχνητά.
Τα τελευταία χρόνια η καπιταλιστική ανάπτυξη εμφανίζει γεωμετρική αύξηση. Το ίδιο και οι πόροι που χρειάζεται να εκμεταλλευτεί για τη διατήρησή της. Χρειάζονται καινούργια προϊόντα να μεταφερθούν από τη μια άκρη του κόσμου στην άλλη, δρόμοι για τη μεταφορά τους, χρειάζεται ενέργεια, όλο και περισσότερη, διάφοροι τρόποι για να παραχθεί αυτή – «πράσινη ενέργεια», συμβατική ενέργεια. Χρειάζονται καινούργια εργοστάσια παραγωγής ενέργειας, όπως από καύση απορριμμάτων, από φράγματα στα ποτάμια, από ανεμογεννήτριες, από φωτοβολταϊκά, από εξορύξεις. Χρειάζονται καινούργιες τουριστικές επενδύσεις στην ήδη κορεσμένη ελλαδίτσα μας, ξενοδοχεία, συνεδριακά κέντρα, γήπεδα γκολφ. Κατασκευαστικές εταιρείες και οικοδομικοί συνεταιρισμοί θέλουν να χτίσουν χωριουδάκια και ιδιώτες να νομιμοποιήσουν αυθαίρετα. Η πίεση στα φυσικά οικοσυστήματα γίνεται όλο και πιο αφόρητη. Όλα αυτά απαιτούν αλλαγή χρήσεων γης. Μετατροπή των φυσικών οικοσυστημάτων σε τεχνητά. Μαζικά και γρήγορα. Αλήθεια πώς περιμένει κανείς ότι θα γίνει αυτό;
Το κεφάλαιο χρειάζεται συνεχώς καινούργιους πόρους. Φυσικούς και ανθρώπινους. Ώστε να επενδύεται και να αποφέρει κέρδος. Το κράτος ρυθμίζει τη συνέχεια αυτής της λειτουργίας. Έτσι όσα πυροσβεστικά και αν υπόσχονται, όσα σχέδια πρόληψης κι αν γίνουν, πρέπει να συνεχιστεί η πολυπόθητη ανάπτυξη. Με κάθε μέσο. Ενώ οι φυσικοί πόροι είναι πεπερασμένοι, το κεφάλαιο θέλει πάντα περισσότερα. Λίγο αδιέξοδο όλο αυτό, αλλά δεν υπάρχει εναλλακτική, σύμφωνα με τους υπέρμαχούς της, οπότε συνεχίζουμε. Έως ότου…;;
Οι νόμοι τους είναι φτιαγμένοι ώστε να εξασφαλίζουν τη συνέχεια αυτής της διεργασίας (αναπαράγουμε αποσπάσματα από κείμενο της μαρίας καραμανώφ, επίτιμης αντιπροέδρου του ΣτΕ, για τη σχέση δασικών πυρκαγιών με τις ανεμογεννήτριες: «τις τελευταίες μέρες γίνεται μεγάλη συζήτηση για τη σχέση των

δασικών πυρκαγιών με την εγκατάσταση ανεμογεννητριών στα αναδασωτέα. Η σχέση υπάρχει και είναι άμεση, αλλά δεν είναι αυτή που υπολαμβάνουν πολλοί… Σύμφωνα με το αρ.117 παρ.3 του συντάγματος για τα αναδασωτέα απαγορεύεται ρητά και κατηγορηματικά η χρήση για οποιονδήποτε άλλο σκοπό πλην της αναδάσωσης… Το «εμπόδιο» αυτό ήρθε να άρει η γνωστή απόφαση 2499/2012 του ΣτΕ, η οποία έκρινε ότι στα αναδασωτέα επιτρέπεται να εγκαθίστανται όχι μόνο ανεμογεννήτριες, αλλά και κάθε "έργο το οποίο αποβλέπει την εξυπηρέτηση ανάγκης με ιδιαίτερη κοινωνική, εθνική ή οικονομική σημασία"». Η συγκεκριμένη απόφαση εκδόθηκε από το ανώτατο δικαστήριο με εισηγήτρια την γνωστή μας, Κατερίνα σακελλαροπούλου. Βλ. https://shorturl.at/bhxDH).

Ένα δάσος δεν μπορεί να παράξει ιδιαίτερο κέρδος από την ύπαρξή του. Όμως μετά την καταστροφή του, η έκταση που καταλάμβανε μπορεί. Οπότε οι φωτιές δεν θα σταματήσουν. Δεν έχουν κανένα λόγο άλλωστε να σταματήσουν. Ακόμα και αν υπάρχει ένας "τρελός" που βάζει φωτιές για να βλέπει τα πυροσβεστικά να τρέχουν, ακόμα και αν κατηγορούνται οι ξένοι πράκτορες ή οι μετανάστες που θέλουν να μας καταστρέψουν, ακόμα και αν κάποιος έκανε εργασίες με τροχό, η συνολική εικόνα δεν αλλάζει.

Κάθε αλλαγή χρήσης γης είναι καλοδεχούμενη για το κεφάλαιο. Ακόμα και αν δεν επενδυθεί άμεσα, θα γίνει αργότερα, τόσο ώστε να έχει ξεχαστεί η φυσική καταστροφή. Και τα υπόλοιπα θα επενδυθούν πάραυτα (θυμόμαστε τις δηλώσεις του κούλη στη β. κέρκυρα για τη δασική έκταση του Ερημίτη: «η εναλλακτική ποια θα είναι; Να μην κάνουμε τίποτα. Κάποια στιγμή θα καεί… και τότε». Και πράγματι ένα κομμάτι του κάηκε ένα μήνα αργότερα! https://shorturl.at/kFGM1) Άλλωστε όλα καταστρέφονται. Οπότε καλύτερα να επενδυθούν από τώρα.

Όσα άτομα υπερασπίζονται αυτό το σύστημα, αλλά γκρινιάζουν για τις συνέπειές του, θέλουν και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. Όμως αυτό δεν γίνεται, μωρό μου.

Ή θα καταστρέψουμε αυτό που μας καταστρέφει, ή σε λίγο θα βγαίνουμε από τα σπίτια μας μόνο για δουλειά και ακολουθώντας το 112 για να εκκενώσουμε.

Ανοιχτή συνέλευση ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία
(Συνέλευση κάθε Τρίτη στις 20:00 στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

31 Χρόνια από το πογκρόμ του Ροστόκ και 4 μέρες από το πογκρόμ στον Έβρο

Ροστόκ

Αύγουστος 1992, όλοι στη Γερμανία απολαμβάνουν την φρενίτιδα της επανένωσης. Όλοι; Όχι. Μια ομάδα νεοναζί σκίνχεντς και πολλοί οπαδοί του εθνικοσοσιαλισμού καιροφυλακτούν να ολοκληρώσουν ότι ξέφυγε από την ναζιστική ρατσιστική θανατοπολιτική.

Με κεντρικό σύνθημα «το πλοίο γέμισε», το οποίο διαδόθηκε σαν ηλεκτρικό ρεύμα από τα ΜΜΕ, από τις εφημερίδες, σοβαρές και μη, ξύπνησε τα κρυμμένα αντανακλαστικά των μεγάλων πογκρόμ του Kristallnacht, προκειμένου να απαντήσουν στους σύγχρονους «εισβολείς». Τους Σίντι-Ρομά, ανατολικοευρωπαίους πολίτες, Βιετναμέζους, συμβασιούχους εργαζομένους στο λιμάνι της Ανατολικής Γερμανίας στο Ροστόκ.

Στη συνοικία του Λιχτενχάγκεν, στο Ροστόκ, ένα μπλοκ κατοικιών που μετατράπηκε σε χώρο διαμονής αιτούντων άσυλο είναι ασφυκτικά γεμάτο. Περισσότεροι από 400 πρόσφυγες διαμένουν στην περιοχή, σε άθλιες συνθήκες υγιεινής και διαμονής. Εκεί γίνονται τα εξής:

– Το Σάββατο 22 Αυγούστου έξω από το κέντρο υποδοχής συγκεντρώνονται 200 νεοναζί σκίνχεντς και χίλιοι κάτοικοι, οι οποίοι πετούν πέτρες και βόμβες μολότοφ στο κτίριο. Απέναντί τους βρίσκονται μόλις 35 αστυνομικοί παρατηρητές.

– Την επόμενη ημέρα, 23 Αυγούστου, με καλέσματα από «επιτροπές κατοίκων» τα γεγονότα επαναλαμβάνονται, πιο μαζικά αυτή τη

φορά, με συμμετοχή ακροδεξιών από όλη τη χώρα προκειμένου να πάρουν μέρος στο ρατσιστικό πογκρόμ.

– Τη Δευτέρα 24 Αυγούστου αρχίζει η εκκένωση του κέντρου υποδοχής. Οι πρόσφυγες απομακρύνονται, όμως στο χώρο παραμένουν 120 βιετναμέζοι-ες. Το ίδιο βράδυ συγκεντρώνονται περισσότερα από 3000 άτομα και 800 οργανωμένοι νεοναζί. Οι 200 αστυνομικοί που είχαν σταλεί ως ενίσχυση αποσύρονται, μάλλον για να μην αποκαλυφθεί πλημμελής άσκηση των καθηκόντων τους. Στις 9.30 το βράδυ το κέντρο υποδοχής τυλίγεται στις φλόγες. Τα πυροσβεστικά παρεμποδίζονται από τους συγκεντρωμένους και φθάνουν με 2 ώρες καθυστέρηση.

Έτσι άρχισε στη Γερμανία ο έρπων ναζισμός που αντικατέστησε πρόσκαιρα τον αντισημιτισμό με τον ξενοφοβικό ρατσισμό και ένα χρόνο μετά, στο Ζόλινγκεν νεοναζί δολοφονούν 5 ανθρώπους Τούρκικης καταγωγής βάζοντας φωτιά στο σπίτι τους.

Δαδιά

Με σύνθημα να υπερασπίσουμε τα σύνορα από τους εισβολείς πρόσφυγες η κυβέρνηση άνοιξε τον ασκό του Αιόλου στις ποικιλώνυμες «πολιτοφυλακές» κατοίκων που ενσαρκώνουν τις ακροδεξιές ρατσιστικές συσπειρώσεις, προκειμένου να προβαίνουν σε κάθε πογκρόμ μεταναστών, όπου και αν τους βρίσκουν. Αυτή η τακτική ανάγκασε μετανάστες-πρόσφυγες να καταφύγουν στο δάσος της Δαδιάς. Εκεί βρήκαν τραγικό θάνατο από την πυρκαγιά που ξέσπασε στην περιοχή. ‘Εχουν βρεθεί μέχρι σήμερα 18 απανθρακωμένα πτώματα στην περιοχή Άβαντα κι άλλο ένα περιοχή Λευκίμης.

Απόδειξη ότι πρόκειται για θύματα pushback ξηράς, είναι η απαγωγή από φασίστα στις 22 Αυγούστου και ενώ η πυρκαγιά μαίνονταν. Απαγωγή και βασανισμός 13 προσφύγων τους οποίους έσερνε κλεισμένους σε τρέιλερ, καλούσε σε πογκρόμ και η ανταπόκριση από συμπατριώτες του δεν ήταν ασήμαντη. Αυτόν το φασίστα που απείλησε, απήγαγε, φυλάκισε, βασάνισε ανθρώπους τον επιβράβευσε το τσούρμο των ακροδεξιών, ενώ το επίσημο

κράτος του συμπεριφέρεται σαν άτακτο παιδί.

Πολίτες εκφασισμένοι πολιτικά και ακροδεξιά κόμματα συνέτρεξαν και συμπαρατάχτηκαν με αυτή την αθλιότητα. Ένα κλίμα και μια πραγματικότητα βρίσκεται στα σπάργανα της δημιουργίας της. Είναι η επανεμφάνιση των ταγμάτων εθνοφυλακής, των επιτροπών εθνικοφρόνων και άλλων «επιτροπών κατοίκων» που με πρόσχημα το προσφυγικό-μεταναστευτικό, φιλοδοξούν να κατακτήσουν εδάφη δίπλα στο στρατό και την αστυνομία.

Γνωρίζουμε αυτούς τους τύπος και στο Ρόστοκ και στη Δαδιά και όπου αλλού εμφανίζονται και τους γνωρίζουμε καλά. Είναι οι τύποι όπου το δέρμα του σώματός τους το θεωρούν τομάρι και γι' αυτό το τομάρι είναι έτοιμοι να σκοτώσουν τη μάνα τους. Το να γίνουν αυτά τα τομάρια φασίστες είναι ένα τσιγάρο δρόμος.

Είμαστε από την αρχή της ιστορίας με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες για χάρη της ζωής και της αναπαραγωγή της και ένα έχουμε να πούμε σήμερα:

«Κάτω τα χέρια από τους πρόσφυγες»

L.B.

ΚΑΛΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ή μισή ώρα μετά την δολοφονία ήρθαν και οι μπάτσοι

Η δολοφονία του Μιχάλη Κατσουρή έξω απο το γήπεδο της ΑΕΚ είναι απολύτως ίδια σε όλα με τη δολοφονία του Παύλου Φύσα.

Ο φασίστας Ρουπακιάς έδωσε τη δολοφονική σκυτάλη στο νέο εκτελεστή προκειμένου να επιτελέσει την αιματοβαμμένη αποστολή του. Η νεοναζιστική θανατοπολιτική οκτώ δεκαετίες μετά το Άουσβιτς είναι παρούσα.

Ο μεγάλος σύμμαχος και εδώ, των νεοναζί δολοφόνων, η ελληνική αστυνομία που ευτυχώς αυτή τη φορά αποκαλύφτηκε άμεσα και έγινε αυτή η διαπίστωση πλέον, καθολική. Αν ο Ρουπακιάς συνελήφθη σχεδόν μόνος του ομολογώντας μπροστά στα έκπληκτα και αμήχανα μάτια των αστυνομικών πάνω από το πτώμα του Παύλου, στη Φιλαδέλφεια τα πράγματα ήρθαν διαφορετικά για την αστυνομία και το ρόλο της.

Επικεντρωνόμαστε στην αστυνομία γιατί αυτή ως σύνολο και ως κάθε ξεχωριστός μπάτσος έχει τη δυνατότητα να προσφέρει χώρο στο δρόμο στους φασίστες και το κάνει πάντα με διάθεση και θέση.

Όσο αφορά τις πολιτικές ευθύνες κορυφής αν θέλουν τις παίρνουν να εξαγνίσουν την εξουσία τους αν όχι δεν μας πολυενδιαφέρει. Μας ενδιαφέρει ο δρόμος και ο θάνατος από τα μαχαίρια του κάθε Ρουπακιά καθώς και η στάση της αστυνομίας τη στιγμή εκδήλωσης της φασιστικής βίας.

Όλοι γνωρίζουν και εμείς πολύ καλύτερα το φαντασιακό των δρώντων κυρίως αστυνομικών που καθορίζει τη συμπεριφορά τους πέραν του γεγονότος ότι είναι οι πιο πιστοί ψηφοφόροι του Κασιδιάρη και της χρυσής αυγής.

Στην προκειμένη περίπτωση η άποψη των αστυνομικών είναι αυτή που αποτυπώνεται και από τον Δικηγόρο των νεοναζιστών Κροατών Νταβορίν Καρατσιτς : «<Οι οπαδοί της ΑΕΚ είναι τα μεγαλύτερα ανθρώπινα αποβράσματα που υπάρχουν. Είναι ανθρώπινα σκουπίδια, ναρκομανείς, αριστεροί και αναρχικοί, που πετούν μολότοφ και ποδοπατούν κεφάλια. Ξέρω από τη δική μου εμπειρία ότι τα μέσα ενημέρωσης αναφέρουν εντελώς λάθος κάποια γεγονότα. Ίσως να ξεκίνησαν από την ελληνική πλευρά.>

Αυτό είναι το κοινό φαντασιακό -με το αντίστοιχο ιστορικό νήμα

σύνδεσης του κράτους- των δελτάδων των ματατζήδων των οπκε των συνοριοφυλάκων και αυτό φαίνεται στα μάτια τους όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι και δεν μπορούν να το κρύψουν.

Είμαστε βέβαιοι ότι όπου συναντήθηκαν οι μπάτσοι της χώρας, με τους blue boys θα χαριεντιζόταν ποδοσφαιρικά και καλά, υποδηλώνοντας ταυτόχρονα την κοινή αποστολή τους. Το άνοιγμα χώρου στους νεοναζί Κροάτες είναι η προσφορά των μπάτσων και η εξουδετέρωση κάθε εμποδίου για να συνευρεθούν με τους συγκεκριμένους γνωστούς φασίστες της Λεωφόρου Αλεξάνδρας Παναθηναϊκούς κατ΄ όνομα.

Τι και αν η Interpol η αστυνομία της Κροατίας του Μαυροβουνίου της Αλβανίας και η ίδια η ΟΥΕΦΑ ειδοποίησαν τους μπάτσους "μας" ,αυτοί το εξέλαβαν το μήνυμα με το δικό τους τρόπο. Η δράση η αδράνεια η διευκόλυνση η παρεμπόδιση η πρόληψη η καταστολή είναι τακτικές της αστυνομίας που επιβάλλονται κατά το δοκούν και έτσι όλα αυτά εφαρμόστηκαν στη Ν. Φιλαδέλφεια για να γίνει το μακελειό ανεμπόδιστα.

Οι Bad Blue Boys είναι νεοναζί οπαδοί του Άντε Πάβελιτς του Χίτλερ και αυτό δεν το κρύβουν.

Οι συγκεκριμένοι σύντροφοί τους, Παναθηναικοί είναι χρυσαυγίτες απόγονοι των ταγματασφαλιτών και των παρακρατικών της δεκαετίας του 60 δίπλα στην αστυνομία.

Οι Έλληνες αστυνομικοί σε ποια διάσταση δράσης, αλήθεια βρίσκονται εκτός των φιλοναζιστικών αισθημάτων; Σε αυτό μπορεί να απαντήσει κανένας υπουργός, πρωθυπουργός, αρχηγός της αστυνομίας κανένας εκπρόσωπος της κωμωδίας που λέγεται επιτελικό κράτος;

Θεωρούμε εν τέλει ότι ο αντιφασισμός του δρόμου πρέπει να ενταθεί έτσι ώστε να μην δώσουμε καμιά σπιθαμή δημόσιου χώρου στους φασίστες και στην αστυνομία. Είμαστε δίπλα στην Original και στέλνουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους τους αντιφασίστες ανεξαρτήτου χρώματος και ο καθείς οφείλει να ξεκαθαρίσει το χώρο του έχοντας δίπλα του όλο το αντιφασιστικό μαχόμενο

κίνημα.

Οι δολοφονίες των φασιστών γίνονται στο δρόμο και εκει πρέπει να δοθούν οι απαντήσεις περιφρουρώντας τον αλλιώς θα συνεχιστούν

Μιχάλη Κατσουρή δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ και είμαστε σίγουροι ότι η μεγάλη οικογένεια της ΑΕΚ κάθε Κυριακή θα είναι εκεί στο γήπεδο για σένα

ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΤΗΣ “ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ”

Το δόγμα αυτό χρησιμοποιείται για την επαναθεμελίωση της κρατικής κυριαρχίας και για τίποτε άλλο.

Η κωμωδία του επιτελικού κράτους εξελίσσεται σε τραγωδία διαρκείας για το σύνολο της χλωρίδας και πανίδας που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στο έδαφος της χώρας. Οι πυρκαγιές που αναδύονται, είτε σε απόκρημνες και δύσβατες περιοχές, είτε σε πεδιάδες με πανεύκολη και πολυεπίπεδη πρόσβαση, είναι απλησίαστες από κάθε κρατικό πυροσβεστικό μέσο. Οι πυρκαγιές καίνε με την ίδια ευκολία βιοτεχνίες, γεωργικούς συνεταιρισμούς και μεγάλα κεντρικά στρατόπεδα, όπου από το παρανάλωμα των εκρήξεων διασκορπισμένων χιλιάτονων βομβών κινδυνεύουν με αφανισμό χωριά και πόλεις.

Η Αγχίαλος είναι η κωδικοποιημένη εμπειρία του ελληνικού κράτους, δηλαδή η συνείδησή του. Τόσο είναι, αυτό και αυτοί που το διαχειρίζονται. Διεφθαρμένο από τα σωθικά του, ανίκανο και επικίνδυνο για ολόκληρη την κοινωνία των έμβιων όντων που

υπάρχουν στην επικράτειά του.

Με ιδεολογία το δόγμα της διασφάλισης της ανθρώπινης ζωής, ακρωτηριάζει αυτό που επικαλείται, όπως συμβαίνει με κάθε ιδεολογία. Την ίδια τη ζωή. Αυτό ακριβώς το δόγμα οδήγησε στο κρατικό έγκλημα των Τεμπών και της Πύλου.

Με βάση το δόγμα αυτό, το κράτος εκτοπίζει τους ανθρώπους από τις γειτονιές, από τα χωριά, από τις πόλεις με το «εκκενώστε» και μένει μόνος του, κυρίαρχος στο δημόσιο χώρο με τις φωτιές, όπου χωρίς κανένα εμπόδιο καίνε ό,τι βρουν μπροστά τους και σταματάνε αν βρουν θάλασσα.

Το κράτος "υποδαυλίζει" και χορεύει με τις φωτιές και η κοινωνία, απούσα, ακούει μέσα από τις οθόνες της τηλεόρασης τα νέα προστάγματα: ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΚΑΙ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ, οι νέες κατασκευές-άλλοθι της ανάπτυξης του καπιταλισμού και των συνεπειών της, πυρκαγιών, πλημμυρών, φυσικών καταστροφών.

Φυσικά και είναι ανθρωπογενή τα αίτια και τα παράγουν συγκεκριμένοι άνθρωποι. Δεν ήταν ο κ. Χατζηδάκης που σαν Υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας φρόντισε να αποδώσει το περιβάλλον γυμνό και φονεύσιμο προς εκμετάλλευση στους αιματοβαμμένους κερδοσκόπους;

Δεν είναι τα 130 άρθρα του πολυνομοσχεδίου, νόμοι επίθεσης στη φύση και η εξουδετέρωση ό,τι είχε απομείνει από τους προηγούμενους περιβαλλοντικούς περιορισμούς;

Δεν είναι η «καλλιέργεια» των αιολικών πάρκων σε τζάμπα οικόπεδα, στις Βουνοκορφές και στα δάση, η ανεξέλεγκτη επέκταση των φωτοβολταϊκών, καθώς και η νομιμοποίηση των αυθαιρέτων εντός δασικών εκτάσεων που διευκολύνει τις αρπαχτικές διαθέσεις των επενδυτών;

Ας μην έχουμε αυταπάτες. Το κράτος στο όνομα «της ανθρώπινης ζωής» υποδαυλίζει τη φωτιά προκειμένου να μας εκτοπίσει από το δημόσιο χώρο και την απειλή που νιώθει το ίδιο από τη συμμετοχή μας. Με τη μεγάλη υπόσχεση, την ανάπτυξη, είναι

διατεθειμένοι κράτος και κυβέρνηση να μην αφήσουν τίποτα όρθιο παραδίδοντάς το σε κερδοσκόπους. **Το κράτος θα επιμείνει μέχρι το τέλος του αφανισμού μας.**

Κανένα κράτος είτε φιλελεύθερο είτε «κοινωνικό» δεν έσωσε ποτέ και κανέναν και ούτε πρόκειται να σώσει.

Ήρθε η ώρα να μπούμε ορμητικά στο δημόσιο χώρο και να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας.

Αυτόνομες ζώνες αλληλεγγύης και αντίστασης παντού, μετατρέποντας τα περιβαλλοντικά αιτήματα σε πολιτικό και κοινωνικό πρόταγμα ανατροπής, αντιστρέφοντας την διαρκή αναπαραγωγή της ήττας, της ανάθεσης, της εκλογικής δεξαμενής και των ψεύτικων προσδοκιών.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΡΑ

υ.γ. Ήδη έχουν καεί ζωντανοί 5 άνθρωποι και η μόνη απάντηση είναι η ίδια που δίνεται σε κάθε κρατικό έγκλημα. Αποζημίωση, για να κατεβάσει ακόμη περισσότερο τον πήχη της αξιοπρέπειας και της υποταγής πιο κάτω.